

MIROSLAV PECH RYTÍŘ

2022

NAKLADATELSTVÍ
GOLDEN DOG

RYTÍŘ

Text © Miroslav Pech, 2021

Ilustrace obálky © Dawid Boldys, 2022

Korektury: Barbora Vaňková

Sazba a grafická úprava: Michal Březina

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog
v roce 2023

Svatojanská 703, 382 32 Velešín

www.goldendog.cz

1. vydání

ISBN 978-80-88635-04-1 [PDF]

ISBN 978-80-88635-04-8 [EPUB]

ISBN 978-80-88635-05-5 [MOBI]

I.

PŮDA

Rachotovi měli na půdě ducha, ale věděl o něm jenom Jiřík. To odpoledne, kdy se s ním poprvé setkal, putovaly po obloze těžké šedivé mraky, bylo dusno a přicházela bouře.

Půda Jiříka fascinovala, magické místo plné krámů a beden se zdánlivě nepotřebnými věcmi – jinak řečeno, ztracenými poklady. Panovalo zde přítmí, ve vzduchu se mísil pach dřeva a zatuchliny.

Jiřík klečel u jedné z krabic a přehraboval se hračkami. Zvedl zaprášenou loď a objevil pod ní mrtvou myš. Štouchl do ní přídí, mrtvolka se převalila na druhý bok a ležela dál.

Ty už mě nekousneš, usoudil.

Vzal myš za ocásek a zvedl ji. Tělíčko se mu před očima točilo, dokud se ocas u kořene neutrhl a myš spadla do klína vypelichanému plyšovému medvědovi, který se nachýlil ke straně a korálkovými očima na ni zíral, skoro jako by chtěl říct: „Ale, ale, kohopak to tu máme?“

Myš byla cítit, kdo ví, jak dlouho už tu ležela. Chlapec jí přešel prsty po kožíšku. Chlupy byly tvrdé a na dotek drsné.

„Umřela minulý týden,“ ozvalo se mu za zády.

Chlapec se polekaně otočil, a překotně couvl, až srazil krabici, jejíž obsah se vysypal na podlahu.

„Neboj. Nic ti neudělám.“ Byla to holčička, asi tak v Jiříkově věku. Vlasy měla rozčuchané a usmívala se. Tam, kde se obvyčejně nachází břicho, zela potrhaná díra, kterou chlapec viděl skrz dívčino tělo.

„Ty jsi duch?“ zeptal se opatrně.

„Ano.“

Chvíli bylo ticho.

Jiřík ji kriticky zkoumal. „Vůbec nejsi strašidelná.“

„A to je problém?“

„Řekl bych, že ne. Nerad se bojím.“

Úsměv na vteřinu pohasl. „Já se taky nerada bojím.“

„V noci bych se tu bál.“

Dívka zabloudila pohledem ke krabici. „Mám tu společnost.“

„Hračky?“

„Myši.“

Jiřík se zatvářil značně nedůvěřivě. Jeho otec myši nenáviděl a kladl na ně pasti. Jiřík ho při tom jednou sledoval. Rachota mu pokynul, aby šel za ním.

„Víš, co to je?“ zeptal se chlapce.

Jiřík řekl, že ne a Rachota mu to vysvětlil.

„Ale vždyť je to bude bolet,“ namíтал Jiřík.

Rachota si odfrknul. „Kéž by. Tý bestii to prostě zlomí vaz. Přímo tady.“ Popadl Jiříka a surově mu zmáčkl zátylek. „Myš sebou trochu zaškube a je po ní. Kdybych měl větší past, mohl bych to zkusit i na tobě.“

Chlapci se rozšířily oči. Nebylo to poprvé, co na něj otec tak zvláště hleděl. Ve skutečnosti se to stávalo dost často.

Rachota pastičku natáhl, přitom z Jiříka nespouštěl oči. „Zkus sem položit prst.“

„Ale proč?“

„Můžem si hrát, že seš malej myšák.“

„Nechci bejt malej myšák, pane.“

Rachota pokýval hlavou. Mastné vlasy mu padaly do očí, tvář měl plnou černých pórů. „Všichni jsme myši. Je jen otázkou času, kdy se chytneš do pasti.“

Nechal Jiříka být a zasunul pastičku pod skříň. Chlapec se co nejrychleji vytratil.

Jiřík vstal z podlahy a rukama si oprášil zadek. Nedokázal přestat zírat na tu strašlivou díru. „Co se ti stalo?“

Holčička posmutněla a sklopila oči. „Někdy ti to povím. Ale teď ne.“

Ze zdola se ozvalo tlumené volání k obědu. Hlas patřil Rachotové.

„Musím běžet,“ řekl. „Nemají rádi, když chodím pozdě.“

Holčička přikývla. „Tak zas přijď, Jiříku. Budeme si povídat.“

Chlapec se uprostřed kroku zastavil. „Jak znáš moje jméno? Přece jsem ti ho neříkal.“ Nebo ano? Nevzpomínal si.

„Znám tě. Znám i ty, se kterými tu žiješ. Taky jsem tu chvíli bydlela. A bydlím pořád, jak vidíš.“

Bylo to čím dál podivnější. Mluvila jakoby v hádankách, které Jiřík nedokázal rozluštit. Nejspíš proto, že byl hloupý, jak mu Rachotovi často zdůrazňovali.

„S kým jsi tu bydlela?“

„Někdy jindy. Teď utíkej, ať nemáš průšvih.“

Jiřík přikývl a rozeběhl se ke schodům. Potom si na něco vzpomněl a otočil se k holčičce.

Pořád tam byla.

Pozorovala ho.

„Jak se vlastně jmenuješ?“

„Františka.“

***

Při obědě ji nedokázal pustit z hlavy. Na půdu moc nechodil, Rachotům se to nelíbilo, ne že by mu to

přímo zakazovali, jeho místo bylo nicméně v pokoji, za zavřenými a nejlépe zamčenými dveřmi. Nebylo však jednoduché zvědavého chlapce uhlídat. Půdu mu ještě tolerovali, ale když tenkrát bez jejich svolení opustil dům, dopřál mu Rachota pořádný výprask.

Jiřík jedl automaticky, bez zájmu, kolem zápěstí měl umělohmotný náramek. Jednou si ho zkoušel sundat, ale nešlo to. Rachota mu ho připnul bezprostředně po tom, co chlapec vyšel na verandu.

„Nemůžeš si jen tak lozit, kde se ti zamane!“

Jiřík měl pláčem napuchlé oči. Silou vůle zadržoval slzy, aby ho Rachota neseřezal ještě víc.

„Jestli to ještě někdy uděláš, tenhle náramek ke mně vyše signál, poví mi to. A pak...“ Rachota neprozradil, co bude pak, jeho výraz však napovídal, že nepůjde o nic dobrého. Ne pro Jiříka.

Rachotová se hrbila u sporáku. Vychrtlá zanedbaná žena s vlasy jako pokroucené drátky. Málokdy s nimi jedla, tváře měla propadlé, věčně nepřítomné oči se podivně leskly.

„Brzo budeš mít narozeniny,“ řekl Rachota.

Jiřík zvedl hlavu a zaznamenal Rachotův upřený pohled. „Opravdu?“

„Přijede ti pográtulovat Mistr Kališ.“

To jméno občas slychával. Rachota ho vyslovoval s úctou, což u něj nebylo zrovna běžné, když už mluvil o lidech, zpravidla se jim vysmíval a pohrdal jimi. Mistr Kališ musel být opravdu vážený člověk.

„Něco mi přiveze?“

Rachota praštil do stolu. „Co si to dovoluješ?!“

Jiřík se příkrčil. Zase přemýšlel nahlas. Kdy už se konečně poučí, kdy už si začne dávat pozor?
„Omlouvám se, pane.“

„Jez!“

Chlapec se pustil do jídla. Protesty a odmítání se u Rachotů netrpěly. Maso s bramborem už bylo skoro studené.

„Bude to velkej den,“ zabručel Rachota. „Potřebuješ sílu.“

* * *

Před dům mohl jen tehdy, když Rachota přivezl dřevo na káře. Jiřík byl kost a kůže, přesto musel pomáhat.

„Živím tě, starám se o tebe, tak makej!“ Rachota byl tvrdý muž a Jiřík k němu choval respekt. Málokdy ho oslovoval tati, Rachota si potrpěl spíš na pána. Tak mu nakonec musela říkat i Rachotová.

Vedle stodoly byl psí kotec obehnaný pletivem. Tam přebývala dvojice dobrmanů, Dario a Lucio. Rachota tvrdil, že to jsou už staří pánové, stále však dokáží pořádně rafnout. Krmil je masem a granulemi. Sem tam odněkud přitáhl kočku nebo kotě, které psům házel přes plot, a pak se díval, jak dobrmani ubohé zvíře trhají na kusy. Jiřík to neměl rád a pokaždé, když v pokoji slyšel zoufalé mňoukání a zuřivý štěkot psů, zacpával si uši a pokoušel se myslet na něco jiného.

Chlapec měl několik obrázkových sešitů a tlustý atlas zvířat. Všechno to vyhrabal na půdě. Neuměl číst, ale obrázky se mu líbily. Stávalo se, že měla Rachotová dobrou – nebo spíš lepší – náladu a Jiřík za ní chodil a vyptával se jí, co na těch obrázcích je. Tímhle způsobem poznal například rytíře, draky, chobotnice, žraloky, princezny, krále, čaroděje, Kulíka, Bubíka a Dulíka a mnohé další.

Ani Rachotová nestála o to, aby jí říkal mami. Občas to snesla, ale nejvíc jí vyhovovalo, když ji neoslovoval nijak a měla od něj pokoj.

* * *

S kamarádkou byl život o moc lepší. Františka ho pokaždé vyslechla, a dokonce mu tu a tam přečetla nějaký příběh z obrázkových sešitů. Četla pomalu, sama to moc neuměla, ale aspoň něco.

Jiřík býval často mimo sebe, Rachota se s ním nemazlil, pro ránu nešel daleko. Chlapec se bál nejvíc toho, že si Rachota vzpomene na myši pastičku a bude po něm zase chtít, aby do ní strčil prst.

Františka mu poskytovala útěchu, kterou tolik potřeboval a které se mu od rodičů nedostávalo. Málokdy mluvila o sobě, a když už k tomu přece jen došlo, tak jen v pár strohých větách. Všimla si Jiříkovy lásky k příběhům, tak mu recitovala básničky a pohádky, které si pamatovala z dřívějška. Tak se třeba Jiřík dozvěděl o hrozivém, avšak spravedlivém draku Kruňkovi, plivajícím oheň na zlé vladaře, kteří trápili upracované vesničany. Aby mu udělala radost, přejmenovala draka na Jiřího. Chlapec ten příběh miloval a nutil Františku, aby mu ho vyprávěla pořád dokola.

„Odkud to všechno znáš?“

„Od rodičů a ze školy.“

„Co je škola?“

Františka se mu to pokusila vysvětlit.

„Líbilo by se mi tam?“

„Možná.“ Františka byla samá záhada, trochu mu připomínala ty zakleté princezny, co čekají na rytíře v zářivé zbroji.

A chyběly jí barvy. Byla černobílá. Jiříka to pochopitelně mátklo, nikdy nepotkal černobílého člověka, znal jen Rachotovi a ti byli barevní. Rachota sice nosil jedině černé oblečení, ale oči měl hnědé a tvář nažloutlou a posetou zarudlými vrádky. V dlouhých černých

vlasech mu svítily bílé pramínky. A jeho spodní prádlo nebylo černé, ale flekaté.

„Proč nemáš barvy?“

„Zmizely, když jsem umřela.“

Ukázal na díru, kterou měla místo břicha. „Zemřela jsi kvůli tomuhle?“

„Ano.“

Zeptal se, jestli si může díru prohlédnout zblízka a Františka souhlasila.

„Co je tohle?“

„Tlustý střevo. Ale není celý.“

„A tady to?“

„Zbytek ledviny.“

Často žasl, jak je Františka chytrá. A byla s ní zábava. Ukázala mu, jak umí létat a procházet věcmi.

„Když tohle dokážeš, mohla bys za mnou přijít do pokojíku. Chodím sem tajně, vždyť víš. Kdyby se to naši dozvěděli, měl bych průšvih jako tenkrát, když jsem si odsud přinesl ty knížky.“

„To bych moc ráda. Jenže můžu zůstat jenom tady, jinač nesmím.“

Jiřík věděl, že to není tak docela pravda. Někdy trvalo, než se konečně objevila. A taky tu nebývala vždycky, nějaký pátek už sem přece jen chodil.

„Bývám buď tady, nebo... jinde.“

„A to je kde?“

„Chceš něco ukázat?“ zeptala se, aby odvedla pozornost.

Vždycky chtěl něco ukázat.

Tak si Františka utrhla hlavu.

„Páni!“ Téměř vykřikl. Když si to uvědomil, raději si přikryl ústa dlaněmi.

„Naučíš mě to?“

„Radši ne,“ řekla hlava, kterou si Františka držela v podpaží. „Pro žijícího člověka je to nebezpečný. Víš, kdyby sis utřhnul hlavu, umřel bys. Byl bys pak jako já.“

„Chci být jako ty!“

Františka si nasadila hlavu. „Ale já tě mám radši živýho.“

***

Přikázala mu, aby o ní před rodiči nemluvil. Jiřík jí to sice slíbil, ale bylo těžké dodržet slovo. Zachovat tajemství, obzvláště takové, se pro malého kluka jevilo jako téměř nadlidský výkon.

„Co by se stalo, kdybych jim o tobě řekl?“

„Všechno by skončilo dřív, než má.“

Další odpověď, které moc nerozuměl. Ale zněla děsivě a Jiříkovi se podařilo udržet jazyk za zuby.

Rachota trávil nejvíc času v pracovně, jak nazýval temnou místnost bez oken, se zdmi polepenými obrázky příšer a lidí s tvářemi zkřivenými bolestí. Sedával v křesle, na sobě jen trenýrky – přes gumu se přelévало bílé chlupaté břicho – s očima přilepenýma na monitor počítače. Na obrazovce postávali a chodili zvláštní pokroucené bytosti s dlouhými končetinami a víc než jednou hlavou. Rachota míval pootevřeno, takže je chlapec nejednou viděl. Následně se mu vkrádaly do snů, za oknem se míhaly jejich nezřetelné tváře, mluvily na něj neznámým jazykem, škrábaly na sklo. Některým slovům a větám rozuměl, vynořovaly se z té cizí hatmatilky podobně jako jejich obličej ze tmy.

„Otevři nám, Jiříku, pusť nás dovnitř, aspoň na chvílku.“

„Brzo se potkáme tváří v tvář.“

„Přijdeme si pro tebe z hvězd.“

Budil se s křikem.

Potom křičel Rachota, někdy i Rachotová. Vytáhli ho z postele a nařezali mu. Nejednu noc musel trávit ve sklepe, kde pak nedokázal usnout. Rachota mu pohrozil, že ho hodí dobrmanům, *jako ty prašivý kočky*.

„Budou se o tebe přetahovat, dokud tě neroztrhnou vejpůl. Tak budeš už zticha?“

Jiřík vyděšeně přikyvoval. „Ano, tati, budu zticha.“

„Pane!“

„Omlouvám se, pane.“

Bytosti se vracely.

Jiřík se nějak podvědomě naučil ze spaní nekřičet.

***

Rachotová si píchala do ruky divnou věc. Když byla nervózní, nasypala si na lžičku prášek a kápala na něj vodu. Tu pak vtáhla do divné věci a píchla si ji.

Pak už nebyla nervózní. Ležela na gauči, poslouchala hudbu, tu a tam se něčemu zahihňala. Měla skelné a nepřítomné oči. Dělala to každý den, třeba i několikrát.

„Jednou tě to zabije,“ říkával Rachota. Přesto jí ten prášek pořád dával.

Když Rachota odjel a Rachotová se hihňala na gauči, Jiřík chodil za Františkou.

Ptal se na pokroucené bytosti, chtěl vědět, co jsou zač. Františka tvrdila, že neví, ale neznělo to moc přesvědčivě. Jako kdyby je znala a samotné jí naháněly strach.

„Proč za mnou pořád choděj?“

„Zkus na to nemyslet,“ radila mu.

„Ale oni jsou tak...“

Než to stihl dopovědět, začala mu vyprávět o hrozivém, ale spravedlivém drakovi a Jiřík se postupně uklidnil a všechno se zdálo lepší.

„Brzo budu mít narozeniny.“

Františka přikývla. „Já vím.“

„Dáš mi něco?“

„Asi ne.“

„Proč? Říkalas, že když má někdo narozeniny, dostává dárky.“

„Kolik jsi měl narozenin?“

„Žádný.“

„A kolik ti je?“

„Táta říká, že mi bude osm.“

„V tom případě už jsi měl sedm narozenin.“

„Tak proč jsem nic nedostal?“

Bez odpovědi. Dívka mlčky visela ve vzduchu.

Jiřík se zeptal, jestli má kromě něho a mrtvých myší ještě nějaké kamarády.

Františka zavrtěla hlavou.

Pak řekla něco zvláštního, zvláštějšího, než obvykle: „Hodně teď pracuju v Mezistěnu, musím to tam přichystat.“

„Co je Mezistěn?“

„Jedno místo. Už brzo tě tam vezmu.“

„Budeme tam spolu?“

„Chvíli ano.“

Toužil se dozvědět víc, jenže venku zastavilo auto. Přijel Rachota. „Musím jít, než táta zjistí, že jsem tu byl.“

„Jo, tak běž. Stejně musím pracovat.“

* * *

Rachota sledoval pokroucené bytosti a Rachotová si připravovala divnou věc. Jiřík se k ní tiše přikradl a chvíli jí nakukoval přes rameno.

„Co je to?“

Žena sebou škulbla, část obsahu lžičky skončila na stole. „Do prdele! Co tu chceš?“

Slízla těch pár kapek a vrhla po něm nasupený pohled. Chlapec o krok couvl.

„Omlouvám se, paní. Jen mě zajímá, co si to furt pícháš.“

„Lék.“

„A jakej?“

„Je to lék zapomnění.“

„Na co chceš zapomenout?“

„Na tebe. Na něj.“ Mávla k pracovně. „Život s váma je strašně ubíjející. Život je ubíjející.“

„Takže tohle ti pomůže?“

„Jo.“ Pak mu vrazila facku. „To máš za to, jak jsem se lekla.“

Jiřík si třel zarudlou tvář a potlačoval slzy.

Rachotová přisypala další prášek. Protože nestál o druhou facku, nechal ji to raději v klidu dokončit.

Rachotová natáhla tekutinu do divné věci. Vzala gumovou hadici a utáhla si ji nad loktem. Když byla divná věc prázdná, odhodlal se k další otázce:

„Můžu dostat taky?“

Očima jí probleskla stopa zájmu. „Proč? Připadá ti život s náma ubíjející?“ Trpce se uchechtla.

Nebyl si jistý, jak má odpovědět. Rachotová ho chvíli pozorovala. Vycenila zuby, přední nahoře jí chyběly, v nezdařeném pokusu o úsměv a řekla, že se mu vůbec nediví, být na jeho místě, dávno by to skončila.

„Co bys skončila?“

„Běž pryč. Už mě nebavíš.“

Zkušenost ho naučila, že podobné výzvy je lepší uposlechnout. Stejně by si to píchnout nenechal. Pohled na divnou věc s jehlou na konci mu nedělal

dobře, píchat si ji do ruky muselo být bolestivé. Pokud věděl, Rachota se k léku neuchyloval, nejspíš byl mnohem spokojenější než Rachotová, i když se mračil a byl vzteklý. Zpravidla se nejvíc utrhoval na chlapce, zřídka něco vyčetl Rachotové, zdaleka největší přízeň choval k Dariovi s Luciem. Jiřík si dobrmany nikdy nepohládil, nebylo mu to dovoleno, a když se uklízelo dřevo a chlapec chodil kolem plotu, psi na něj výhrůžně vrčeli.

Jiřík po jejím léku netoužil, řekl to jen proto, že chtěl být té vyhublé předčasně šedivějící ženě o trochu blíž.

* * *

Listoval jedním z obrázkových sešitů, když zaslechl motor přijíždějícího auta, což bylo zvláštní vzhledem k tomu, že Rachota od rána nevytáhl paty z domu.

Chlapec doběhl k oknu. Auto bylo dlouhé a černé, kapota se blýskala v odpoledním slunci. Dolehlo k němu vrznutí venkovních dveří a pak uviděl Rachotu mířícího k vozu. Z něj vystoupil největší člověk, jakého kdy Jiřík viděl – pravda, znal pouze Rachotovi a teď už i Františku, přesto mu jakýsi vnitřní hlas šeptal, že velikost onoho muže v modrém obleku a s kravatou rozhodně neodpovídá standardu.

Muž obešel auto a otevřel dveře spolujezdce. Druhý byl o dost menší, hubenější a taky starší. Navzdory panujícím horku měl na sobě dlouhý kabát zapnutý až ke krku. Působil důležitě, vznešeně a jaksi tajuplně, což ještě podtrhoval klobouk naražený do čela a vrhající stín do tváře.

Rachota se starci poklonil – velikánovi jen ledabyhle mávnul na pozdrav – a vybídl ho, ať jde za ním do domu. Velký muž zůstal u auta s pohledem upřeným

na starce, ani se nehnul. Okamžik poté, co za dvojicí bouchly dveře, přešel očima dům. Jiřík vykukoval zpoza záclony a rostl v něm nepříjemný pocit. Přemýšlel, co tu asi chtějí, nevzpomínal si, že by tu někdy zaparkovalo jiné než Rachotovo auto, a už vůbec si nevybavoval tak úslužného otce, na čemž musela nést podíl obrova přítomnost – samotného starce by Rachota zcela jistě bez váhání vypakoval. Možná by ho předhodil dobrmanům.

Oči muže a chlapce se střetly. Jiřík se instinktivně přihrčil a v mysli mu vytanula Rachotova slova: *Za žádných okolností tě nikdo nesmí vidět.* Jenže právě to se nyní stalo a Jiřík se děsil Rachotovy reakce. Možná ho teď za trest nechá spát ve sklepě, nebo mu skřípne prst do myší pasti.

Kroky přede dveřmi, zarachocení klíče v zámku. Jiříkovi se stáhl žaludek, jako pokaždé, když se bál trestu.

„Pojď za mnou,“ vyzval ho Rachota.

Následoval otce ze schodů do obýváku, kde už postával stařec.

Jiřík čekal všechno. Kromě úsměvu, téměř vlídného.

Stařec mu nabídl ruku. Jiřík se podíval na otce, který vypadal značně nervózně. Chlapec netušil, co má starcovo gesto znamenat a zůstal před ním oněměle stát.

„Podej Mistrovi ruku,“ řekl Rachota na půl úst a Jiřík to zdráhavě udělal.

Starcova dlaň byla studená. Kolem chlapcova zápěstí se jako pavoučí nohy ovinuly dlouhé štíhlé prsty. Stařec se nepřestával usmívat.

„Ty musíš být Jirka.“

„Ano, pane.“ Nemohl uvěřit, že se to děje. Byl tu cizí člověk a mluvil na něj. Neslýchané.

„Já jsem Mistr Kališ. Budeme kamarádi?“

Jiřík opět zabloudil očima k Rachotovi, který takřka neznatelně přikývl.

„Ano, pane,“ řekl chlapec.

Starcův úsměv se ještě rozšířil. „Výborně.“ Měl velké zažloutlé zuby. Jiřík sebou trhl. Kdyby se ho na to v tu chvíli někdo zeptal, mohl by odpřisáhnout, že v Mistrových ústech zahlédl dvě řady zubů.

Rachotová zůstávala stranou od hovořících mužů, nezdálo se, že by ji kdokoliv postrádal. Většinou mluvil Rachota, vykládal Mistrovi o hrozném suchu, stárnoucích psech, tupém řetězu na motorové pile... Stařec mu zdvořile naslouchal, a co chvíli přikývnul, jako kdyby mu Rachota vyjevoval kdovíjaká moudra. Sem tam se Mistr podíval na chlapce. Jiřík se pokaždé snažil vykouzlit co nejlíbeznější úsměv. Prvotní nadšení z nového kamaráda trochu ochablo. Mohly za to ty zuby. A v neposlední řadě Mistrovy kradmé pohledy. Stařec se sice pořád tvářil přátelsky, avšak do očí mu padal stín. A Rachotu oslovoval služebníku. Z tolika novinek se chlapci div netočila hlava.

Během Rachotova překotného monologu začal Mistr ztrácet trpělivost, a jakmile Rachota nadhodil téma povážlivě nízkého výskytu modrásků na okolních loukách, stařec ho vlídně a zároveň důrazně přerušil: „Ukaž mi půdu, služebníku, chci vidět, v jakém je stavu.“

Rachota se znova poklonil. „Jak si přejete, Mistře.“

Jiřík okamžitě pomyslel na Františku. Co udělají, jestli ji najdou? Pokusil se ji v duchu varovat a modlil se, aby to zabralo.

Po skončení prohlídky sešli dolů a Mistr Kališ přistoupil k Jiříkovi. „Brzo budeš mít oslavu.“

Chlapec přikývl. „Ano, pane. Přijdete?“

„Takovou událost si nemohu nechat ujít.“

Rachota vyprovodil starce k autu. Když se vrátil, uchýlila se Rachotová ke svému nádobíčku. Jiřík byl zahrán do pokoje.

„Hraj si tiše,“ přikázal mu otec. „Potřebuju klid.“

Zamkl za sebou a Jiřík osaměl.

Podíval se na ruku. Stále na ní cítil Mistrův dotyk.

* * *

Nemohl se dočkat, až o včerejší Mistrově návštěvě řekne Františce, ale když se tak stalo, byla její reakce jiná, než předpokládal. Takhle zasmušilou ji snad ještě neviděl. Napadlo ho, že ji možná spatřili, ale když se na to zeptal, Františka odpověděla, že o jejich přítomnosti neměla tušení, protože dnem i nocí usilovně pracuje. Možná právě proto se dnes ani jednou neusmála. Ne, pomyslel si, v tom to není.

„Neteší tě, že mám nového kamaráda?“

„On není tvůj kamarád.“

Chlapec vzdorovitě vystrčil bradu. „Říkal, že jo.“

„Copak ti na něm nepřišlo nic divného?“

Znova viděl ty jeho zuby. Možná by jí o nich měl říct.

Zdálo se, že chlapcovu nejistotu vycítila. „Tak co?“

Jiřík neochotně připustil, že by se možná něco našlo.

Františka zakroužila ve vzduchu a snesla se k chlapci. „On je někdo jinej.“ V hlase jí zněla naléhavost.

„Jak to myslíš?“

„Znám ho.“

„Odkud?“

Náhle trhla hlavou a zaposlouchala se do zvuků, které mohla slyšet pouze ona. Jiřík ji znepokojeně

sledoval. Františka zamrkala, jako kdyby se probudila z jakéhosi transu.

„Musím jít.“

„Už?“ Vypadal zklamaně. Sotva se objevila a už ho chtěla opustit. O kamarádství toho sice moc nevěděl, ale něco mu říkalo, že takhle rozhodně nevypadá.

„Kdy je oslava?“ zeptala se.

„Zítř.“

„Musíš za mnou přijít.“

Jiřík se k ní otočil zády a v trucovitém gestu si založil ruce na propadlém hrudníku. „A co když ne?“

Odpovědi se nedočkal. Františka byla pryč.

* * *

Probudil se do jasného dne. Někdo byl na půdě, Jiřík slyšel kroky a zvuk přesouvaného nábytku. O Františku si starosti nedělal, věděl, že si dá dobrý pozor, aby ji nikdo nespátril.

Vstal a oblékl se. Zaklepal na dveře a čekal, kdo ho dnes pustí. Když se nic nedělo, zkusil to znova. Pak se posadil na židli a s netečným výrazem hleděl do prázdna. Podle těžkých kroků usoudil, že na půdě musí být Rachota.

Jiřík došel k oknu a podíval se na dobrmány. Leželi ve stínu, okolní svět je nijak nevzrušoval.

Zpod postele vytáhl obrázkový sešit a chvíli jím listoval. Pak uslyšel, jak Rachota schází ze schodů a znova zaklepal.

„Co chceš?“

„Je ráno, pane,“ odpověděl chlapec váhavě.

„A proto otravuješ?“

„Chce se mi na záchod.“

Rachota otočil klíčem v zámku a dveře se otevřely.